

LISA
KLEJMAS

Rafe karácsonya

A hat részes **Wallflowers-sorozat** hatodik kötete

Első fejezet

– Ez most már végleges – jelentette ki Lady Westcliff, vagy ahogy a barátai szólították, Lillian elégedetten, és félretette a bátyjától kapott levelet. – Rafe pontosan két hét múlva Londonba érkezik, méghozzá a *Forgószél* nevű hajóval, ami a küszöbönálló eljegyzését tekintve szerintem nagyon is találó.

Lenézett a padlón ülő Annabelle-re és Evie-re, akik egy hatalmas, kör alakú vörös bársonnyal küzdöttek. Lillian londoni házában gyűltek össze délutáni teázásra és tereferére.

Annabelle és Evie egy karácsonyfatalp-takarón dolgoztak, jobban mondva próbálták megmenteni a Lillian korábbi próbálkozásaiából maradt anyagot. Evie egy rosszul felvarrt brokátszalagot fejtett le éppen a bársony egyik széléről, míg Annabelle buz-

gón igyekezett egyenesre vágni és megtűzni a másik szélét.

Egyedül Daisy, Lillian húga hiányzott a körükből, aki Bristolban élt újdonsült férjével. Annabelle már nagyon vágyott rá, hogy találkozzanak, és megtudja, hogy tetszik barátnőjének a házasság. Szerencsére hamarosan ismét együtt lesznek Hampshire-ben, a karácsonyi ünnepek alkalmából.

– Gondolod, hogy a bátyádnak nehéz lesz meghódítania Lady Natalie-t? – kérdezte Annabelle, és a homlokát ráncolva tanulmányozott egy sötét foltot az anyagon.

– Ó, egyáltalán nem – felelte Lillian élénken. – Rafe jóképű, elbűvölő és nagyon gazdag. Ugyan mi kifogása lenne ellene Lady Natalie-nek, azon kívül, hogy amerikai?

– Daisy azt mondta, korhely alak, márpedig néhány ifjú hölgy nem igazán...

– Ostobaság! – csattant fel Lillian. – Rafe egyáltalán nem korhely. Nem mondom, volt néhány kalandja, de melyik egészséges fiatalembernek nincs?

Annabelle kételkedve nézett rá. Noha Lillian húgát romantikus álmodozónak tartották, éles szemű, gyakorlatias teremtés volt, akinek a véleményére

lehet adni. Ha Daisy azt mondta, hogy a bátyjuk korhely, akkor minden bizonnyal jó oka volt rá.

– Szokott inni vagy játszani? – kérdezte Annabelle.

– Alkalomadtán – felelte Lillian óvatosan.

– Szokott durván vagy illetlenül viselkedni?

– Ő is Bowman. Mi már csak ilyenek vagyunk.

– Kedveli a nőket?

– Még szép.

– Volt már valaha is hű egyetlen nőhöz? Volt már szerelmes?

Lillian a homlokát ráncolta.

– Nem tudok róla.

Annabelle felvonta a szemöldökét, és Evie-re nézett.

– Mi a véleményed? – kérdezte tőle.

– Korhely – vágta rá kurtán Evie.

– Jó, rendben – morogta Lillian. – Azt hiszem, tényleg korhely. De ez nem lehet akadálya, hogy Lady Natalie-nek udvaroljon. Vannak nők, akik kedvelik a korhelyeket. Itt van például Evie.

Evie tovább fejtette a szalagot, de a szája mosolyra húzódott.

– N-nem az összes korhelyt szeretem – mondta a munkájára figyelve. – Csak egyet.

A gyengéd és kedves Evie-nek volt közülük a legkevesebb esélye, hogy a megátalkodott vikomt, St. Vincent, aki határozottan korhely volt, szívét meghódítsa. Noha ragyogó kék szemével és élénkvörös hajával Evie ritka és szokatlan szépségnek számított, elviselhetetlenül félénk volt, ráadásul dadogott is. Ugyanakkor olyan csendes erővel és bátor szívvel dicsekedhetett, amellyel úgy tűnik, végül mégis meghódította a férjét.

– És ez a valahai korhely örülten szeret téged – jegyezte meg Annabelle, és alaposan szemügyre vette barátnőjét. – St. Vincent örül a babának, kedvesem?

– Ó, igen, na... – Evie elhallgatott, és tágra nyílt szemmel Annabelle-re meredt. – Honnan tudtad?

Annabelle szélesen elmosolyodott.

– Feltűnt, hogy minden új ruhádon elől és hátul is berakás van, amelyet ki lehet engedni, ha az alakod úgy kívánja. Ez nyomban az árulóddá vált.

– Gyereket vársz? – örvendezett látványosan Lillian. Felpattant a pamlagról, lehuppant Evie mellé, és átölelte. – Ez csodás hír! Hogy vagy? Émelygés?

– Csak amikor megláttam, hogy mit műveltél ezzel a takaróval – nevetett Evie a barátnője túlárado örömén. Könnyű volt megfélekezni arról, hogy

Lillian grófné. Spontán természete sehogy sem illett új társadalmi rangjához.

– Ó, *nem* lenne szabad a padlón ülnöd! – kiáltott fel Lillian. – Add ide azt az ollót, majd én folytatom ezt az átkozott...

– Nem! – csattant fel tiltakozón Evie és Annabelle egyszerre.

– Lillian, drágám – folytatta Annabelle határozottan –, a közelébe sem jöhetsz ennek a takarónak. Amit te a tűvel és cérnával elkövetsz, már bűncselekménynek számít.

– Pedig igazán igyekszem – bizonygatta Lillian féloldalas mosollyal, és a sarkára ült. – A jó szándék megvan bennem, de amikor belefáradok abba a sok, apró öltésbe, muszáj sietnem, hogy mielőbb végezzek a munkával. Viszont kell ez a takaró, méghozzá jó nagy, különben nem lesz, ami felfogja a lecsöppenő viaszt, miután meggyújtjuk a fán a gyertyákat.

– Elárulnád, honnan ez a felt? – mutatott Annabelle a bársonyon lévő nagy és csúnya pacára.

Lillian mosolya szégyenlőssé vált.

– Azt a részt talán hátra tehetnénk, hogy ne látszódjon. Véletlenül rálöttyentettem egy pohár bort.

– Ittál varrás közben? – vonta fel Annabelle a szemöldökét, közben arra gondolt, hogy ez sokat megmagyaráz.

– Azt reméltem, attól majd megnyugszom. A varrástól mindig ideges leszek.

– Vajon miért? – mosolyodott el Annabelle is, és kérdően nézett a barátnőjére.

– Azokra az időkre emlékeztet, amikor az anyám ott állt fölöttem gyakorlás közben, és ha elrontottam valamit, a kezemre ütött a vonalzóval. – Lillian némi öngúnnal mosolygott, de a mosoly ezúttal nem érte el a szemét. – Szörnyű gyerek voltam.

– Biztos vagyok benne, hogy aranyos gyerek voltál – mondta Annabelle gyengéden. Ha a neveltetésükre gondolt, nem is értette, hogyan lett Lillianból és Daisyből ilyen nagyszerű ember. Thomas és Mercedes Bowman egyszerre volt követelőző, kritikus és közönyös, ami nem csekély teljesítmény.

Bowmanék három évvel korábban hozták a lányukat Londonba, miután rájöttek, hogy még a hatalmas vagyon sem vonz annyira senkit a New York-i társaságban, hogy feleségül vegyék a lányokat.

Kemény munka, szerencse és az elengedhetetlen könyörtelenség kombinációja kellett ahhoz, hogy

Thomas Bowman a világ egyik legnagyobb és leggyorsabb ütemben növekvő szappangyárát felépítse. Ennek következtében a szappan a széles tömegek számára is elérhető árucikké vált, és Bowman New York-i és bristoli gyárai alig győzték a termelést.

A pénznél azonban többre volt szükség, hogy valaki helyet biztosítson magának a New York-i előkelők közt. Az előkelő vérvonallal nem rendelkező örökösnök, amilyen Lillian és Daisy is volt, nem számítottak kívánatos partinak az urak körében, akik maguk is felfelé szerettek volna házasodni. Így lett megfelelő vadászterület az amerikai úgazdagoknak London, ahol gombamód szaporodtak az elszegényedő arisztokraták.

Ironikus módon azonban Bowmanék álmai netovábbja teljesült, amikor Lillian feleségül ment Lord Westcliffhez. Senki sem hitte volna, hogy a visszafogott és tekintélyes gróf hitvesévé tesz egy olyan akaratos lányt, mint Lillian. De Westcliff a pimasz felszín alatt meglátta a sebezhetőséget és a szenvedélyesen szerető szívet, amelyet a lány titkolni igyekezett.

– Igazi ördögfióka voltam – ismerte be Lillian –, ahogy Rafe is. Ransom és Rhys, a másik két fivérünk

kicsit mindig jobban viselkedett, bár nem sokkal. Daisy is kivette részét a csínytevésekből, de azért ő legtöbbször álmódzott, és a könyveit bújta.

– Lillian, miért egyezett bele a bátyád, hogy megismerkedik Lady Natalie-vel és a Blandfordokkal? – kérdezte Annabelle, miközben gondosan feltekerte a felfejtett szalagot. – Tényleg készen áll a nőülésre? Pénzre van szüksége, vagy csak az apád kedvében akar járni?

– Nem tudom biztosan. Nem hiszem, hogy pénzről lenne szó. Egész vagyontra tett szert a tőzdespekulációival, néha nem is a legtisztességesebb módon. Arra gyanakszom, hogy elege lett abból, hogy folyton vitáznia kell az apámmal. Vagy talán... – Lillian tétovázott, árnyék suhant át az arcán.

– Vagy talán? – nógatta Evie kedvesen.

– Nos, Rafe a gondtalanság álarca mögé rejtőzik, de igazából sohasem volt valami boldog fickó. Apa és anya szörnyen bántak vele. Ami azt illeti, valamennyiünkkel. Sohasem játszhattunk másokkal, mert úgy vélték, alantasabbak nálunk. Szerintük senki sem ér fel hozzánk. Az ikrek ott voltak egymásnak, és persze mi is összetartottunk Daisyvel. De Rafe mindig egyedül volt. Apám azt akarta, hogy komoly,

felelősségteljes fiú váljék belőle, ezért elszigetelte a többiektől. Rafe sohasem csinálhatott olyasmit, amit az apánk könnyelműségnek tartott.

– Szóval végül fellázadt – vonta le a következtetést Annabelle.

– Igen – mosolyodott el Lillian, de a mosoly rögtön le is hervadt az arcáról. – De most azon tűnődöm... mi történik akkor, ha egy fiatalember belefáradt abba, hogy komoly és felelősségteljes legyen, ugyanakkor elege van a lázadásból is? Mi marad neki?

– Nyilván hamarosan megtudjuk.

– Szeretném, ha boldog lenne – mondta Lillian –, ha találna magának valakit, akit szerethetne.

Evie elgondolkodva nézett rájuk.

– Találkozott már v-valamelyikőtök ezzel a Lady Natalie-vel? Tudunk b-bármit is róla, a jelleméről?

– Még nem találkoztam vele – ismerte be Lillian –, de nagyon jó hírneve van. A család oltalmában nőtt fel, tavaly vezették be a társaságba, amelynek meglehetősen közkedvelt alakja lett. Azt hallottam róla, hogy kedves és rendkívül jól nevelt. – Elhallgatott, majd csibészesen elvigyorodott. – Rafe halálra fogja rémíteni. Isten tudja, Blandfordék miért támogatják

ezt a házasságot. Biztosan pénz kell nekik. Apám pedig hajlandó bármennyit fizetni, hogy újabb nemesi vért pumpáljon a családba.

– B-bárcsak beszélhetnénk valakivel, aki jobban ismeri! – tűnődött Evie. – Valakivel, aki tanácsokat adhatna a b-bátyádnak, apró célzásokkal segítené, hogy Lady Natalie m-mit szeret, melyik a kedvenc virága, meg hasonlók.

– Van társalkodónője – jegyezte meg Lillian. – Egy szegény unokatestvér, valami Hannah-akármi nevű. Mi lenne, ha meghívnánk őt egy teára, mielőtt Rafe találkozik Lady Natalie-vel?

– Szerintem ez remek ötlet! – kiáltott fel Annabelle. – Ha csak kicsit is készséges lesz Lady Natalie-vel kapcsolatban, azzal nagyon sokat segíthet Rafe-nek.

– Igenis el kell menned – jelentette ki Lord Blandford határozottan.

Hannah előtte állt Blandfordék mayfairi otthonának szalonjában. A ház a kisebbek és régebben épültek közül való volt London divatos negyedében, a Hyde Park közelében.

Csinos tereivel és széles útjaival Mayfair sok kiváltságos nemesi családnak adott otthont. De az utóbbi évtizedben a frissen vagyont szerzett iparmágnsok vetették meg a lábukat a kerület északi részén, és új, túlméretezett paloták és gótikus stílusú házak épültek ezen a területen.

– Tegy meg mindent – folytatta Blandford –, hogy elősegítsd ezt a kapcsolatot a lányom és Mr. Bowman közt.

Hannah hitetlenkedve nézett rá. Lord Blandford mindig is józan ítélőképességű és jó ízléssel megáldott ember volt. Hannah alig akarta elhinni, hogy egyetlen lányát, Natalie-t tényleg hozzá akarja adni egy bárdolatlan amerikai gyáros fiához. Natalie gyönyörű, művelt hölgy volt, és jóval érettebb, mint a húszéves lányok általában. Bármelyik férfit megkaphatta volna.

– Bácsikám – kezdte Hannah óvatosan –, sohasem kérdőjelezném meg az ítélőképességedet, de...

– Tudni akarod, nem ment-e el az eszem? – kérdezte a férfi, és halkán felnevetett, amikor a lány bólintott. A kandalló előtt álló karosszék felé intett.

– Ül le, kedvesem.

Ritkán volt lehetőségük kettesben beszélgetni. De Lady Blandford és Natalie egy betegeskedő kuzint

látogattak meg, és úgy döntöttek, Hannah Londonban marad, hogy előkészítse Natalie ruháit és egyéb személyes holmiját a közelgő ünnepekre, amelyeket Hampshire-ben fognak tölteni.

– Beszélhetek őszintén, bácsikám? – kérdezte Hannah a bölcs és kedves arcra nézve. Nagybátyja mindig is nagylelkű volt hozzá.

– Sohasem hallottalak még másként beszélni, Hannah – felelte csillogó szemmel Lord Blandford.

– Igen, szóval... udvariasságból megmutattam Lady Westcliff meghívóját, amelyben teázni invitál, de nem állt szándékomban elfogadni a meghívást.

– Miért nem?

– Mert a meghívás egyetlen oka az lehet, hogy kifaggassanak Natalie-ről, és lenyűgözzenek Mr. Bowman feltételezett erényeivel. Márpedig az nyilvánvaló, bácsikám, hogy Lady Westcliff bátyja közel sem elég jó Natalie-hez!

– Úgy látom, már el is ítélted – jegyezte meg Lord Blandford kedvesen. – Nem vagy te túl szigorú az amerikaiakhoz, Hannah?

– Nem az a gond, hogy amerikai – tiltakozott Hannah. – Arról igazán nem tehet. De a műveltsége, az értékrendje, a vágyai teljesen idegenek egy olyan

lánynak, mint a mi Natalie-nk. Natalie sohasem lenne boldog vele.

– Vágyai? – vonta fel Blandford a szemöldökét.

– Igen, a hatalom, a pénz után. S noha New Yorkban fontos személyiség, itt nincs rangja. Natalie ehhez nincs hozzászokva. Furcsa házasság lenne az övék.

– Ebben természetesen igazad van.

Hannah meglepődött. Nagybátyja is leült, összekulcsolta a kezét. Blandford kellemes, szelíd arcú férfi volt, a feje nagy és jó alakú, kopasz fejbőre szorosan a koponyájára simult, majd lazább redőkbe rendeződött a szeme körül, az arcán és a tokájánál. Termetre alapvetően magas és sovány volt, mintha a természet megfélekedezett volna arról, hogy megfelelő mennyiségű húst és izmot rakjon a csontjaira.

– Bizonyos szempontból valóban furcsa házasság lenne – folytatta Blandford. – De lehetséges, hogy épp ezzel mentem meg a családom következő nemzedékeit. Kedvesem, majdnem olyan vagy nekem, mintha a lányom lennél, ezért őszintén beszélek veled. Nincs fiam, aki örökölné a címemet, és nem hagyhatom, hogy Natalie és Lady Blandford a következő Lord Blandford kegyeire legyen utalva.

Gondoskodnom kell róluk. Legnagyobb bánatomra nem hagyhatok rájuk jelentős összeget, mivel a Blandford-vagyon és a földek jó része hitbizomány.

– De vannak gazdag angol úriemberek, akik boldogan feleségül vennék Natalie-t. Lord Travers például. Kölcsönösen rokonszenveznek egymással, és Traversnek jelentős vagyona van...

– Elfogadható – javította ki halkán Blandford. – Nem jelentős és közel sem akkora, mint a Bowman-vagyon, az örökségét nem is említve.

Hannah összezavarodott. Sok éve ismerte már Lord Blandfordot, de még egyszer sem látta a vagyon miatt aggódni. A rangjábéli emberek nem foglalkoztak ilyesmivel, mivel mélységesen megvetettek, és kispolgárinak tartottak minden pénzzel kapcsolatos témát. Mi történhetett, hogy nagybátyja a pénz miatt aggódik?

Blandford olvasva a lány arckifejezéséből, komoran elmosolyodott.

– Ó, Hannah, hogyan is magyarázhatnám meg érthetően? A világ túl gyors léptekkel halad előre az olyan emberek számára, mint én. Túl sok az új módszer. Mire megszokhatnám a változást, a dolgok ismét megváltoznak. Azt mondják, hamarosan egész Angliát behálózza majd a vasút. A tömegeknek lesz

szappanuk, konzervjeik és kész ruháik, és fokozatosan eltűnik a különbség köztük és köztünk.

Hannah figyelmesen hallgatta. Tisztában volt vele, hogy vagyon és előkelő származás hiányában Blandford osztálya és a „tömegek” közti keskeny sávon egyensúlyoz.

– És ez rossz, bácsikám?

– Nem teljesen – mondta Blandford hosszas habozás után. – De azért sajnálom, hogy a származás és a nemesség egyre kevesebbet jelent. A jövő itt van a nyakunkon, és az olyan felkapaszkodott embereké, mint a Bowmanek... meg az olyanoké, mint Lord Westcliff, akik hajlandók feláldozni, amit kell, hogy lépést tartsanak a világgal.

Westcliff grófja Raphael Bowman sógora volt, és vitathatatlanul a legelőkelőbb felmenőkkel rendelkező egész Angliában, több kékvérrel, mint amivel a királyi család dicsekedhetett. Mégis mindenki haladó gondolkodásúként ismerte, legyen szó politikáról vagy üzletről. Rengeteg befektetése közül a mozdonygyártás egész vagyont hozott neki, és azt beszélték, hogy komolyan érdeklődik a kereskedelem iránt is. Mindeközben a nemesség nagy része beérte azzal a jövedelemmel, amelyet az évszázados hagyománynak megfelelően a saját bérlőiktől kaptak.

– Ezek szerint arra számítasz, hogy Bowmanék révén Lord Westcliff-fel is kapcsolatba kerülsz – állapította meg Hannah.

– Természetesen. A lányom egy gazdag amerikai feleségként és egy olyan sógorral, mint Lord Westcliff egészen különleges helyzetbe kerül. Bowman hitveseként az asztal távolabbi végén kap majd helyet... de Westcliff asztalánál, és ez igazán figyelemre méltó fegyvertény.

– Értem – mondta Hannah tépelődve.

– De nem értesz vele egyet?

Nem. Hannah valóban nem volt meggyőződve arról, hogy az ő imádott Natalie-jének megéri egy faragatlan bugrishoz férjhez mennie pusztán azért, hogy Lord Westcliff sógornője lehessen. Ennek ellenére nem fogja megkérdőjelezni Lord Blandford döntését. Legalábbis nem fennhangon.

– Nem kételkedem a bölcsességében, bácsikám. De nagyon remélem, hogy gyorsan kiderül ennek a frigynek minden előnye... vagy hátránya.

A férfi halkán felnevetett.

– Remek diplomata vagy... és ravasz is, kedvesem. Valószínűleg sokkal ravaszabb, mint egy hozzád hasonló hölgynek illik lennie. Jobb, ha egy hölgy

csinos és üresfejű, mint a lányom, mint jelentéktelen és okos.

Hannah nem sértődött meg, bár mindkét ponttal tudott volna vitatkozni. Először is, Natalie egyáltalán nem volt üresfejű, de több esze volt annál, hogy fitogtassa az okosságát, mivel az nem olyan tulajdonság volt, amely a kérőit vonzotta volna.

Másodszor pedig, Hannah nem tartotta magát jelentéktelennek. Barna haja és zöld szeme volt, kedves mosolya és jó alakja. Ha megengedhette volna magának a csinos, elegáns ruhákat, úgy vélte, nagyon is vonzó teremtés lenne. Minden csak nézőpont kérdése.

– Menj el arra a teára a Marsden-házba – mondta neki Lord Blandford mosolyogva. – Hintsd el egy románc magvait. Ennek a frigynek meg kell lennie. És ahogy azt a nagy drámaíró mondta: „Be kell népesíteni a földet!”* – Jelentőségteljesen a lányra pillantott. – Miután sikerült Natalie-t férjhez adni, biztos vagyok benne, hogy te is megtalálod a párodát. Gyanítom, hogy jól megértitek egymást Mr. Clarkkal.

* William Shakespeare: *Sok hűbó semmiért*, II. felvonás, 3. szín (Mészöly Dezső fordítása).

Hannah elpirult. Az elmúlt évben kisebb titkári teendőket végzett Samuel Clarknak, Lord Blandford közeli barátjának és távoli rokonának... és holmi titkos reményeket is táplált a jóképű agglégénnyel kapcsolatban, aki szőke hajú volt, karcsú és nem sokkal idősebb nála. De ezek szerint a titkos remények mégsem voltak olyan titkosak.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz, bácsikám.

– Én pedig biztos vagyok benne, hogy tudod – kuncogott a férfi. – Mindent a maga idejében, kedvesem. Előbb rendezzük el kielégítően Natalie jövőjét. Utána te következel.

Hannah a nagybátyjára mosolygott, a gondolatait azonban megtartotta magának. De biztosan tudta, hogy Natalie „kielégítő” jövőjét teljesen másképp képzei, mint a nagybátyja. Natalie olyan férfit érdemel, aki szerető, felelősségteljes és megbízható férje lesz.

Ha pedig Rafe Bowman ez a férfi, akkor bizonyítania kell.

M á s o d i k f e j e z e t

– Megkockáztatva, hogy önteltnek fogsz tartani – mondta Rafe –, azt hiszem, nincs szükségem tanácsra, hogyan udvaroljak egy nőnek.

Rafe előző nap érkezett Londonba. Ma, mialatt Westcliff meglátogatta a mozdonygyárat, amelynek társtulajdonosa volt, Rafe úgy értesült, hogy Lillianneel és a barátnőivel kell teáznia.

Rafe szívesebben ment volna az üzembe. Gyáros fia volt, és az új gépek és szerszámok ellenállhatatlanul vonzották. Másrészt viszont Lillian megkérte, hogy maradjon, és ő sohasem volt képes megtagadni bármit is tőle. Imádta a húgait, és szerinte a két lány volt a legnagyobb dolog, amit a szülei valaha is produkáltak.

– Appleton kisasszony nem tanácsokat fog adni – közölte Lillian, és kedvesen beleborzolt a bátyja

hajába. – Azért hívtuk meg teázni, hogy meséljen nekünk Lady Natalie-ről. Az ember azt hinné, szeretnél minél többet megtudni a jövődöbelidről.

– Egyelőre kérdéses, hogy a feleségem lesz-e – emlékeztette Rafe szárazon. – Még ha én akarnám is ezt a frigyet, Lady Natalie-nek meg kell fontolnia, kellek-e neki.

– Ezért fogsz *olyan* elbűvölően viselkedni, hogy Appleton kisasszony futva siet majd haza, hogy ragyogó jellemzést adjon rólad Lady Natalie-nek. – Lillian elhallgatott, és gunyoros, de egyben fenyegető pillantást vetett a bátyjára. – Vagy tévednék?

Rafe a hógára mosolygott, miközben a térdén lovagoltatta a nyolc hónapos Merritt-tet. A kislány fekete hajú és barna szemű volt, mint mindkét szülője, az arca rózsásra pirult, ahogy kicsi kezével hátrázottan megrántotta, majd megpróbálta a szájába venni Rafe egyik mellénygombját.

– Nem, kicsikém – fejtette le Rafe a nyálas kis ujjakat a gombról, mire a kislány bömbölni kezdett tiltakozásul. – Igazán sajnálom – szabadkozott bűnbánón. – Én is visítanék, ha elvennék tőlem, amit kinéztem magamnak. De megfulladhatsz tőle, és akkor az anyád Kínába száműzne.

– De csak akkor, ha nem Westcliff kap először a kezébe – mondta Lillian, és elvette tőle az ordító gyereket. – Jól van, drágám. A mama nem hagyja, hogy a gonosz Rafe bácsi tovább bántson – dünynyögte, és pajkosan a bátyjára mosolygott, miközben a babát csitította.

Jót tett Lilliannek a házasság és az anyaság, gondolta Rafe. Húga mindig is akaratos teremtés volt, de most úgy látta, hogy nyugodtabb és boldogabb, mint valaha. Ezt csakis Westcliff javára írhatta, bár rejtély volt számára, hogy egy olyan illemre adó és zsarnoki természetű férfi, mint a gróf, hogyan tudta így megváltoztatni Lilliant. Az ember azt hitte volna, hogy már a házasság első hónapjában megölik egymást.

Mire Lillian megnyugtatta a kicsit, és átadta a dadának, hogy vigye fel a gyerekszobába, Annabelle és Evie is megérkezett.

Rafe felállt és meghajolt a hölgyek előtt, mialatt Lillian bemutatta őket egymásnak.

Mrs. Annabelle Huntról, a vasúti vállalkozó, Simon Hunt feleségéről azt beszéltek, hogy Anglia egyik legszebb hölgye. Valóban nehéz volt elképzelni, hogy létezik olyan nő, aki elhomályosíthatja ragyogó szépségét. Tökéletes angol rózsaszál volt:

mézszőke hajú, kék szemű és makulátlan, halvány bőrű. Az alakja akár egy szentet is bűnbe vitt volna, az arca pedig olyan vidám és elbűvölő volt, hogy Rafe nyomban megnyugodott.

Evie, Lady St. Vincent már közel sem volt ilyen nyílt. Lillian azonban előre figyelmeztette Rafe-et, hogy Evie féltékenységét gyakran tévesen távolságtartásnak hiszik. Evie a szó hagyományos értelmében nem volt szép, az arcát szeplők pettyezték, vörös haja lángolni látszott. Kék szemében óvatos baráti fény csillant, és olyan sebezhetőség, amely meghatotta Rafe-et.

– Kedves Mr. Bowman – mondta Annabelle elbűvölő nevetéssel –, bemutatkozás nélkül is bárhol felismertem volna. Lillian és ön némileg hasonlítanak egymásra. Minden Bowman ilyen magas és fekete hajú?

– Igen, Daisyt kivéve – felelte Rafe. – Attól tartok, mi négyen, akik előbb születtünk, annyit nőtünk, hogy neki már nem jutott a Bowmanek magasságából.

– Ami Daisynek hiányzik a magasságából, azt kipótolja a természetével – mondta Lillian.

– Ez igaz – nevetett Rafe. – Szeretném látni a kis csirkefogót, és a saját szájából hallani, hogy önként

ment feleségül Matthew Swifthez, nem pedig azért, mert az apánk hozzákényszerítette.

– Daisy őszintén sz-szereti Mr. Swiftet – szólalt meg Evie.

Lillian Evie dadogására is figyelmeztette Rafe-et.

– Örömmel hallom – fordult a fiatalasszonyhoz mosolyogva. – Mindig is rendes fickónak tartottam Swiftet.

– Sohasem zavart, hogy apánk gyakorlatilag a fiának fogadta? – kérdezte Lillian keserűen, miközben leült, és intett a többieknek is, hogy foglaljanak helyet.

– Épp ellenkezőleg. Mindennek örültem, ami apám figyelmét elvonta rólam. Egy életre elegendem van az öreg lobbanékony természetéből. Egyedül azért vagyok most hajlandó eltűnni, mert tulajdonrészt akarok a társaság európai leányvállalatából.

Annabelle zavartan hallgatta a testvérek őszinte beszélgetését.

– Úgy látom, ma este nem vesződünk a diszkrécióval – jegyezte meg.

Rafe szélesen rámosolygott.

– Kétlem, hogy akad olyasmi, amit Lillian el ne mesélt volna a Bowmanokról. Mindenesetre tekint-

sünk most el a diszkréciótól, és térjünk át valami érdekesebb témára.

– A londoni hölgyek elég érdekes lesz? – érdeklődött Lillian.

– Az határozottan annak ígérkezik. Mesélj róluk.

– Az itteni hölgyek mások, mint a New Yorkiak – figyelmeztette Lillian. – Különösen a fiatalab-
bak. Amikor bemutatnak egy lánynak, nem fog rád nézni, hanem a földre szegezi a tekintetét, és nem fog fecsegni, locsogni, ahogy az amerikaiak szoktak. Az angol lányok sokkal védettebb életet élnek, és nincsenek hozzászokva a férfitársasághoz. Szóval eszedbe ne jusson üzletről, politikáról vagy hasonló dolgokról társalogni velük.

– Akkor miről beszélhetek? – kérdezte Rafe nyugtalanul.

– Zenéről, művészetekről és a lovakról – felelte Annabelle. – És ne feledje, az angol lányok ritkán mondják el a véleményüket valamiről, helyette inkább a szüleik nézeteit szajkózzák.

– De miután férjhez mentek – vette át a szót Evie –, hajlamosak felfedni a valódi énjüket.

Rafe fanyar pillantást vetett rá.

– Milyen nehéz lenne kiismerni egy lány valódi természetét a házasság *előtt*? – kérdezte.

– M-majdnem lehetetlen – felelte komolyan Evie.

Rafe mosolygott, de csak addig, amíg rá nem jött, hogy a fiatalasszony nem viccelt. Most kezdte csak megérteni, hogy Lillian és a barátnői miért próbálnak többet megtudni Lady Natalie-ről és a jelleméről. Nyilvánvaló, hogy ezt magától Lady Natalie-től úgysem sikerülne.

Lillianról Annabelle-re, majd Evie-re nézett.

– Hálás vagyok, hölgyeim, hogy segítenek – mondta lassan. – Úgy tűnik, nagyobb szükségem lesz rá, mint hittem.

– A legnagyobb segítség Appleton kisasszony lesz – jelentette ki Lillian. – Legalábbis reméljük. – Elhúzta a csipkefüggönyt, és kipillantott az utcára. – Ha nem tévedek, már meg is érkezett.

Rafe hanyag tartással állt, miközben Miss Appleton belépett az előcsarnokba. Lillian elé sietett, hogy üdvözlje, mialatt az egyik szolga elvette a hölgy köpenyét és kalapját. Rafe sejtette, hogy hálnak kellene lennie, amiért az öreglány eljött, de csak arra tudott gondolni, hogyan lehetne mielőbb kiszedni belőle mindent, aztán gyorsan megszabadulni tőle.

Különösebb érdeklődés nélkül figyelte, ahogy a nő belép a szalonba. Fakókék ruhát viselt az erős

és praktikus fajtából, amelyet az alkalmazottak és a rangsorban feljebb álló szolgák szoktak.

Rafe pillantása feljebb vándorolt, végigsiklott a karcsú derékon, a keblek domborulatán, és a nő arcára pillantott. Meglepve látta, hogy fiatal, Daisynél nem idősebb lány a látogató. Az arcáról világosan le lehetett olvasni, hogy ő sem örül jobban, mint Rafe, hogy itt kell lennie. De a szája puha vonalában volt valami gyengédség, és orra, álla íve finom erőt sejtetett.

Nem hűvös, megközelíthetetlen szépség volt, hanem meleg és kissé zilált. Úgy tűnt, fényes barna haját sietve tűzte fel. Miközben lehúzta a kesztyűjét, óceánkék szemével Rafe-re nézett.

Tekintete kétséget sem hagyott afelől, hogy nem kedveli, és nem is bízik benne. Jól teszi, gondolta Rafe hirtelen támadt derűvel. Nem igazán a tiszteletre méltó viselkedéséről volt híres, ha nők kerültek szóba.

A lány higgadtan lépett közelebb, és ez valamiért bosszantotta Rafe-et. Szerette volna... maga sem tudta pontosan, mit szeretett volna, de azzal kezdődött volna, hogy felkapja a lányt, és a közeli pamlagra fekteti.

– Appleton kisasszony, szeretném bemutatni önnek a bátyámat, Mr. Bowmant – mondta Lillian.

– Appleton kisasszony – mormolta Rafe, és kezét nyújtott.

A lány habozott, keze könnyedén megremegett.

– Ó, Rafe, itt ez nem szokás – figyelmeztette Lillian sietve.

– Bocsánatot kérek. – Rafe visszahúzta a kezét egyenesen a lány szemébe nézve. – A kézfogás teljesen elfogadott az amerikai szalonokban.

Appleton kisasszony tünődve nézett rá.

– Londonban egy egyszerű meghajlás a legjobb – mondta könnyed, csengő hangon, amitől Rafe tarkója bizseregni kezdett. – Bár előfordul néha, hogy egy férjezett hölgy kezét fog valakivel, a hajdonok szinte sohasem tesznek ilyet. Úgy tartják, ez az alsóbb osztályokra jellemző gesztus, és meglehetősen személyes, különösen, ha kesztyű nélkül történik. – Néhány pillanatig a férfit fürkészte, aztán halványan elmosolyodott. – Ugyanakkor azonban nincs kifogásom az amerikai módi ellen – mondta, és Rafe felé nyújtotta karcsú kezét. – Hogyan kell csinálni?

A megmagyarázhatatlan bizsergés Rafe tarkójáról átterjedt a vállára. Hatalmas markába fogta a lány kis

kezét, s közben meglepve tapasztalta, hogy a gyomra összeszorul.

– Általában a határozott kézfogás... – Elakadt a szava, ahogy a lány óvatosan viszonzta ujjai szorítását.

– Mint ez? – kérdezte Appleton kisasszony. Rafe-re nézett, és elpirult.

– Pontosan. – Rafe kábultan töprengett, mi történt vele. Az apró kéz bizalmas szorítása nagyobb hatással volt rá, mint legutóbbi szeretője legkéjesebb cirógatásai.

Elengedte a lány kezét, a tekintetét is elszakította, s közben igyekezett normális ütemben lélegezni.

Lillian és Annabelle zavartan nézett össze a feszült csendben.

– Akkor hát ismerkedjünk meg kicsit jobban – indítványozta Lillian, miközben begurították a zsúrkocsit a teával. – Tölthetek?

Annabelle leült Lillian mellé a pamlagra, miközben Rafe és Appleton kisasszony a kisasztal túloldalán lévő székeken foglalt helyet. A következő néhány perc a tea felszolgálásának rituáléjával telt el. Pirítóssal és keksszel teli tányérok jártak körbe.

Úgy tűnt, Rafe képtelen levenni a tekintetét Miss Appletonról, aki egyenesen ült a széken, és óvatosan

kortyolta a teáját. Rafe szerette volna kihúzni a tűket a hajából, és ujjait belemeríteni a dús tincsekbe. Szerette volna a padlóra dönteni a lányt. Annyira illedelmesen festett, olyan jónak tűnt, ahogy gondosan lesimított szoknyájában a széken ült.

A lányt látva Rafe szeretett volna nagyon, nagyon rossz lenni.